

[I]

Kořeny

HUSITSKÁ REFORMACE byla velikým pokusem o nápravu církve v krizi posledního věku jejím navrácením ku počátkům, k slovu Písma, ke vzoru prvotní církve. Její rozběh se zastavil daleko před cílem. Odkaz husitství vzala za svůj Jednota bratrská. Pochopit její počátky nelze jinak než přihlídneme-li k jejím kořenům v předchozím českém náboženském hnutí. Jíž tam shledáme tytéž základní otázky a požadavky, které žily v Jednotě po celý čas jejího trvání.

Negativním činitelem, jenž dal vzniku české reformace ode druhé poloviny 14. století ráz, byla především *porušenost církve* v jejích mravech. Jevila se zvláště v křiklavém úpadku života kněží a mnichů. Těsné spojení s papežskou kurií jako důsledek zřízení pražského arcibiskupství [1346] a pražské univerzity [1348], povznesení Prahy na sídelní město předního křesťanského panovníka, když se český král Karel [1346—1378] stal německým králem a římským císařem, to vše otevřelo dokořán dveře vlivu porušené církve papežské na církve v Čechách, která ovšem ani prve nebyla bez poskvrny. Jíž předtím se tu ozývaly protesty proti zesvětštění církve z úst valdenských a již jejich hnutí mělo do jisté míry doprovod sociální. Ale velická většina českého národa se hrozila cesty sektářství, jsouc věrna myšlence jediné církve, vedené z Říma. Hlasy, které se v Čechách ozývaly proti jejímu porušení, vyznívaly ve volání po nápravě církve celé. Vědomí, že v čele českého státu stojí titulární vladař křesťanské Evropy, přispívalo snad k tomuto širokému pohledu českého křesťana na úkol daný těm, jimž stav církve nesmí být lhostejný, protože se přičí vůli nebeského Pána církve.

Počínající rozvrat feudální společnosti, s níž byla středověká církev tak těsně spjata, již dala posvícení a tak přispívala k falešnému dojmu její oprávněné trvalosti a tím k víře v trvalost kteréhokoli řádu lidsky vytvořeného, otvíral nové porozumění eschatologické zvěsti o příchodu Pána církve i světa. Přijde k soudu, k dovršení svého panování, k docelení svého smilování, k nápravě lidských věcí i k očistě církve. Tato zvěst je spojena s naléhavostí provždy platnou. Lidské zapomnělosti pomáhají ji aktualizovat znamením času: neutěšený stav církve i křesťanské společnosti, vyzývavá zpupnost mocných, a to právě i mocných prelátů s papežem a s kardinály v čele, kteří se posazují na stoličce Kristovu a apoštolů, aby se kochali v moci a v počitku tam, kde chudý Kristus dal zcela jiný příklad služebníka a trpělivého Spasitele. Církev se svým vedením duchovním i světským nabyla antikristovského charakteru, jemuž se musí vzeptít ti, kdo chtějí zachovat věrnost Kristu.

Tento odpor bude veden *proti vládě Antikrista*, jehož představení česká reformace zpravidla spojuje se zkaženou církví vůbec, jež ovšem především vidí v papežství a v těch světských mocnostech, které podporují vládu hříchu v církvi a v křesťanské společnosti, nejspouze poddány Králi králů, jímž jest Beránek. Tento odpor bude veden proti zkaženosti církve ve všech jejích stavech. Bude směřovat proti oporám tohoto stavu církve. Proti mněštví, jež zakrývá pravé cíle Kristovy církve povrchními zdáním zvláštní zbožnosti v předstírané chudobě na účet skutečně chudých věřících. Proti scholastice a ustanovením církevního práva, neboť učenost scholastiků a dekretilistů zakrývá prostou pravdu Písma, zatemňuje světle evangelia, s přímé cesty Páně zavádí do labyrintu cest a nálezků lidských, dává svobodu hříchu a ruší smysl pro spravedlnost.

Česká reformace se rodí *pod tlakem Božího slova* a soudu, jemuž bude podrobena všeliké tělo. Slovo Hospodinovo je břemenem i příčinou k radosti a výzvou k akci těm, kdo uslyšeli: „Naplnil se čas, a přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání a věřte evangelium.“ Mar. 1, 15. Slovo Boží — to je slovo Krále, jenž přichází, aby pozádal počet z vladařství od malého i od velikého, od církve celé.

Odtud volání po nápravě církve, která má vyjít vstříc Kristu jako nevěsta okrášlená svému ženichu. Náprava bude provedena kázáním Božího slova, jež má v sobě nesmírnou sílu svou pravdivostí, svou služebností jako nástroj svatého Ducha. Kázání volá k zastavení životního šonu a k totální revisi směru a hodnot života. Naléhavě zvěstované Boží slovo má zarazit člověka, má obrátit cestu církve k oslavě Boha, zároveň však má pomoci církvi i jejím jednotlivým údům, aby byli vytrženi z hrozné záhuby, aby církev byla vyproštěna ze svého zpuštění.

Náprava církve slovem Božím není však možná bez vážné, opravdové nápravy jednotlivců, především těch, kdo se cítí puzeni k tomu, aby ku pokání volali své okolí. Tato vážnost v pojetí důsledků evangelia, obrácená k vlastní osobě, provází výrazně působnost *Milíče z Kroměříže*, jež František Palacký nazval otcem české reformace. Tento kněz a úředník císařské kanceláře pražské, rodem Moravan, povzbuzen příkladem Rakušana Konráda Waldhausera, jež byl do Prahy povolal za kazatele Karel IV., vzdal se r. 1363 svých výnosných hodností, aby se oprostil ode všeho styku se svatokupectvím, a dotvrzoval své reformní kázání příkladným životem askety cele stravovaného zářem horlivosti v kazatelském povolání, v duchovenské péči a ve skutcích lásky, obrácené i k vykičeným hříšníkům, až r. 1374 zemřel v Avignoně, kde byl u papežského dvora vyslyšen, ale obdržel skvělou satisfakci. Milíč chtěl být čistým knězem, toužil po tom, aby církev vůbec měla *dobré kněze* příkladného života a snažil se vychovat je.

U téhož Milíče je pozoruhodná snaha vytvořit *sdrůžení* těch, kdo se dali získat pro novou cestu. Byly to ony obrácené hříšnice, na druhé straně pak jeho žáci, budoucí kazatelé, které obojí shromažďoval ve dvou oddělených částech svého Nového Jerusalema na Starém Městě Pražském. Již Václav Novotný postihl ve vytvoření tohoto společenství, k němuž náleželo i nejbližší okolí ústavu, Milíčův úmysl vytvořit *uzorný sbor*.

Základem tohoto společenství a celého nápravného úsilí Milíčova jest, jak jsme pověděli, *Boží slovo*, horoucí láska k němu a veliká horlivost v jeho naléhavém kázání tváří v tvář přístupu

skonání tohoto věku. K lásce ke slovu Božímu přistupuje u něho velká touha po těsném spojení s Kristem ve svátosti *večeře Páně*, kterou doporučuje i laikům k nejčastějšímu užívání. Odtud očekává zároveň posilu k novému životu. Večeři Páně vrací se u Milíče smysl eschatologický. Jde o stolování s Pánem, jenž dá divotvornou sílu účastníkům svého těla a své krve. Jako někdy Cyprian žádal, aby eucharistie byla poskytována ku posile těm, kdo stáli v boji mučednictví, tak at nyní slouží svátost těm, kdo se vydávají v zápas s Antikristem pro obnovu církve. Spojení s Kristem ve svátosti dá záchranu v tísní krise světa.

Spojuje-li Milíč pohled k porušení církve s myšlenkou na Antikrista, jest mu jeho přítomnost zároveň jistým příznakem brzkého zásahu Božího, jenž přivodí konec tohoto světa a nastolí království své. Toto eschatologické očekávání zvyšuje vážnost a odpovědnost křesťanovu a pudí jej k činu, dokud Bůh dává čas, aby se svět připravil k Božímu příchodu i k Božímu soudu. Eschatologická nadějnost vkládá se tak do víry Milíčovy, vyhlížející po nových, i v trestání slavných skutcích Hospodínových.

U Milíčových žáků pokračuje eschatologické očekávání i zaujetí Božím slovem. V *Matějovi* z jihočeského *Janova*, vyškoleném na pařížské universitě [† 1393], jeví se tato touha vroucími výroky o lásce k bibli a snahou podřídit měřítku naléhavého slova Božího všechnen život osobní i církevní. To je hlavní myšlenka jeho základního spisu „De regulis Veteris et Novi Testamenti“ [O pravidlech Starého a Nového Zákona]. Matěj vidí úpadek církve v jejím zevním bohatství, naději na její reformu v častém přijímání svátosti a v působení kazatelů, orlů, andělů vyslaných ke zni před koncem tohoto věku, v jejichž řadě stojí Waldhauser a Milíč jako dvojice svědků u světa nenáviděných, odhalujících Antikrista v nepravé církvi a volajících k boji s ním a s jeho nálezky, které musí být vymýceny. Jediné slovo Boží potrvá na věky a církve bude přivedena k ideálnímu vzoru církve prvotní v její prostotě a čistotě. Matěj znal myšlenky Joachima de Flore a viděl se v počátcích Třetího věku, věku Ducha svátého, v němž Kristus čelí pronásledování pravé církve, jehož se

dopouští Antikrist, svými kazateli a přerouzuje člověka. Ovšem i zřetelné stopy mystiky dávají zbožnosti Matějově ráz.

Stoupenci Milíčovi a Matějovi vybudovali. 1391 v Praze — nedaleko Nového Jerusalema, zatím od protivníků zrušeného — *Betlemskou kapli*.

Tu je patrný přední kladný činitel vzniku českého náboženského hnutí. Boží slovo, obsažené v Písmu a odtud hlasitě mluvící do lidského života. Slovo neměnné, jednou provždy zapsané do biblických knih, a zároveň slovo neustále živé a zápalné. Český termín „Čtení“, často kladený místo „Písmo“, zvláště jde-li o Evangelium, ukazuje v husitské terminologii k této funkci Slova, které chce být hlasitým čtením prohlášováno, aby bylo slyšeno jako vzkaz platný pro dnešek.

Toto slovo mluví do života jednotlivce i do života křesťanské společnosti. Má co říci do poměrů, v nichž lidé žijí. Před Bohem, přicházejícím ke konečnému soudu, není lhostejný vztah člověka k člověku, ani uspořádání lidské společnosti v jejích třídách. Není před ním lhostejná křivda, k níž dochází podroběním a ujařmením chudých bohatým, poddaných rolníků a dělníků pánům a předním měšťanům i církevním prelátům, kteří se ochotně přiřadili k vyšším třídám, aby se podíleli na jejich privilegiích a nárocích vůči poddaným. Slyšeli jsme již, že porušenost církve volala po nápravě. Volala i k zamýšlení, co vlastně církve jest.

U Matěje z Janova má učení o *církví* veliký význam. Níkoliv církve hierarchická, ale společnost vyvolených od Boha tvoří pravou církve Kristovu. Církev neviditelnou v tom smyslu, že ji nelze ztotožnit s církví patrnou lidskému oku: v té jsou vedle dobrých i zlí údové, ač do ní vlastně nenáleží. Ale to neznamená nedbalost k církvi v její pozemské tvárnosti. Církev zde na zemi rytěřující má být všemožně přiblížena svému nebeskému základu a cíli, projevenému tak určitě v příkladu církve apoštolské.

Zeman *Tomáš Štítný ze Štítého* v jihovýchodních Čechách přináší do hnutí přes svůj jinaký konservatismus nový tón: píše o „obecných věcech křesťanských“ ve smyslu mírně reformním

český, tedy jazykem lidu, domýšleje a kladně hodnotě utřídění feudální společnosti ve tři stavy: vyučující stav kněžský, vládnoucí stav panský a pracující stav seelský. Celá řada *mistřů a profesorů* pražské university zatím vydávala latinská pojednání o potřebě reformy církve v hlavě i v údech, zůstávali však přitom v rámci akademických úvah bez dostatečné rozhodnosti k činu.

Mistr Jan Hus spojuje v sobě tendence dotavadního hnutí ve zvláštní síle. Jako universitní učitel působí na své posluchače i kolegy latinskými projevy reformními. Jako kazatel v Betlemské kapli pokračuje v práci někdy Milíčové, ač se slabším zaujetím eschatologickým, obrácen přímo k přítomným úkolům nápravy církve ve všech vrstvách, zejména mezi kněžími. Sdílí učení o církvi jako společnosti vyvolených. Zde i v rozhodnosti reformních požadavků, mezi něž náleží zejména zbavení kněží majetku, aby se tím opravdověji věnovali duchovenským úkolům, je podporován spisy Viklefovými.

Jan Viklef zapůsobil mocně na české náboženské hnutí propracovaností svého učení a svého církevního programu i svým filosofickým realismem, který vedl k větší opravdovosti v pojetí dogmatu i života v církvi než zesláblý, tou dobou jinak módní nominalismus. Zdůraznil také s nemalou určitostí princip autority Písma v církvi a měřil jím články učení i řády církve římské. Dal svým českým čtenářům do rukou hotové formule: z jeho knih přejímal Hus celé partie nejen ve spise o církvi, ale i v polemice proti svatokupectví. Jiní čeští bohoslovci převzali i Viklefovo učení o remanenci [trvání] chleba a vína ve svátosti oltářní, názor protichůdný římskokatolickému dogmatu o přepodstatnění obojího živlu ve skutečné, hmotné tělo a krev Kristovu.

Z toho, co jsme pověděli prve, je však zřejmé, že se reformní hnutí v Čechách vyvíjelo již před Viklesem, majíc právě v Čechách i po hospodářské stránce své příčiny. Neobyčejně bohatství církve, vlastníci přes třetinu půdy v království, vedlo v otázce kněžského majetku k reformnímu programu všechny, jimž toto bohatství spolu s kněžskou náročností bylo na újmu, šlechtu nižší i vyšší stejně jako měšťany a venkovský i městský lid. Viklef výrazně dopověděl a docelil, co v myslích českých stou-

penců nápravy již žilo a pobízelo k rozhodným slovům i činům. Husité jej ctili názvem „evangelický doktor“.

Hus, jenž přes svůj kladný vztah k anglickému učiteli evangelické pravdy nepřijal jeho učení očistěné pojetí evangelia do strany horlící pro nápravu, vtělil očistěné pojetí českého spisovného kázání a spisů, jimiž silně přispěl k ustálení českého spisovného jazyka, a za poznanou pravdu položil život na *koštické hranici* 6. července 1415. Podlehł nepochopení a zlobě těch, kdo se buď rozhněvali pro jeho požadavek chudoby kněžstva a pro jeho volání po kázni závazné všechném křesťanům bez rozdílu světské hodnosti, buď se zarazili nad jeho učení o církvi a nadto viděli kacířství ve vytrvalosti, se kterou žádal, aby mu domnělé bludy byly dokázány Písmem. Před autoritou církve, ať už ji představoval papež nebo nyní místo něho koncil, se nesklonil. Podlehnuv — zvtělil, povážíme-li důsledky jeho smrti v plamenech. Zásada poslouchati Boha více než lidí, byť šlo o nejvyšší instanci ve viditelné církvi, slyšet hlas Boží v Písmu nad každou tradici minulých křesťanských věků a nad každé usnesení současných církevních sněmů nebyla od té doby umlčena. Husovo svědectví dovršené mučednictvím osvědčilo velikou sílu nejprve v Čechách, potom však i ve světové reformaci, která následovala sto let po jeho smrti. Těm, kdo byli v Čechách nesení myšlenkami Milíčovými a Matějovými, prožívající tíseň doby s pohledem upřeným k posledním věcem světa, byla mučednická smrt Husova ohnivým dokladem přítomnosti moci Antikristovy, jenž je při dále proti nebeskému Pánu církve. Bude třeba mu odporovat a tím určitěji pracovat o nápravě.

V SAMÝCH Čechách a na Moravě nešli všichni stoupenci reformy tímž směrem; a pokud v jejich směru lze najít společné zásady, nedospěli stejně daleko v jejich domýšlení a prosazení. Jejich společným programovým prohlášením se staly *Čtyři pražské články* z roku 1419—1420, které vyjadřují odkaz Milíčův a Matějův v dalším stupni rozvoje. Jde tu především o svobodné kázání Božího slova. Touha po častém přijímání svátosti — spolu s rozhodnutím postavit ustanovení Spasitelovo nad ustanovení

lidské — vedla k požadavku, aby všem věřícím, tedy nejen kněžím, byla věcete Páně podávána celá, to jest pod obojí způsobu, aby se nikomu neujímalo z celého požehnání nabízeného ve svátosti a aby uložení Kristovo: „To činite na mou památku... pijte z toho všichni...“ [Luk. 22, 19; Mat. 26, 27] nebylo rušeno nálezem lidským. Husův přítel a spolubojovník M. Jakoubek ze Stříbra zjistil ostatně, že se pod obojí podávalo v církvi římské až do 12. století, a že bylo podávání pouhého chleba [hostie] dlouho církví odmítáno jako manichejský blud. Třetí pražský článek zakazoval světské panování kněžím a mnichům a žádal jejich chudobu po příkladě Kristově a apoštolů. Článek čtvrtý ohlašoval konání kázně ve všech stavech křesťanské společnosti, kažením a stavováním, smrtelných hříchů.

Za všemi těmito články zní vědomí prožívané větší menší intenzitou, že křesťanstvo žije v posledním věku lidstva. Kázání slova Božího má dokonat očistnou a záchranou funkci prací věrných svědků Božích, než přijde den soudu, a upevnit vytrvalost věrných za rozmachu moci Antikristovy. Je neodvolatelným úkolem všech věřících. Plná účast při stole Páně má posílit nezslabeným pokrmem a nápojem jejich společenství v téměř zápasu víry, zpřítomnit jim blízkost Kristovu i slibů o jeho konečném vítězství, manifestovat rovnost dítek Božích a jejich nárok na spravedlnost, která bude v Kristově příchodu plně uplatněna. Královské vládě Kristově musí církev vykročit vstříc návratem k apoštolskému vzoru, jenž vede kněze zpět k životu v chudobě a ctnosti, všechny stavy pak k ukázněnosti života podle Božích přikázání, v jasném odlišení od hříchu. Je třeba čist patristické doklady, jimiž pražští a táborští bohoslovci doprovodili Čtyři články, abychoť plně obsáhli smysl i východisko husitského programu.

Husitské strany se odlišovaly různým náboženským stanoviskem i sociálním programem, neboť s českým hnutím náboženským těsně souviselo úsilí po změně sociálních poměrů a husitská reformace byla zároveň revolucí. Tíseň pocházející z vnitřní situace v Čechách za rozporů mezi králem Václavem IV., vyšší šlechtou a duchovenstvem, obecná nespokojenost s církvi

a s kněžstvem pro jeho moc a lakotu, touha po zlepšení sociálních podmínek v měšťanstvu, zvláště v jeho chudších vrstvách, stejně jako mezi poddanými sedláky a ještě více v chudíně venkovské i měšťské spojily se s programem reformačním. Vedly k výbuchu, jenž nadto měl do jisté míry i přízvuč národnostní, pokud se za udržení dotavadních řádů či zlořádů v církvi a v křesťanské společnosti stavěl německý vysoký klerus v Čechách a německý patriciát českých měst. Povězme však hned, že náboženské hnutí v Čechách vždy nějakou měrou strhovalo i české Němce, takže národní ráz husitství nikdy nepřevládá bez výjimky. Doklad, že šlo o reformu celé církve a celé křesťanské společnosti.

Umírnění husité ve straně pražské zůstávali vcelku v mezích, po něž dospěl kostnický mučedník. Čtyři články vyjadřovaly pro ně maximum požadavků. Jinak zejména trvali na římském svěcení svých kněží ve smyslu osobní apoštolské sukcese a byli vůbec vedeni snahou po obnově dohody s římskou církví i s papežskou kurií, která se po kostnickém koncilu opět ujala vedení katolické církve. Živý smysl pro jednotnost církve zatěžoval na druhé straně jejich rozhodnost pro nápravu jejích základů, takže po katolicku uznávali autoritu církevních otců a učitelů. I když zdůrazňovali Písmo na předním místě, ponechávali v platnosti katolická dogmata a řády: vyzývali svaté, uznávali očistec, vrátili se k transsubstanciačnímu učení o živlech věčeře Páně, užívali ornátů a dodržovali obrády, svátky a posty římské církve. Eschatologii pojímali spíše ve smyslu individualním, spirituálním a nadčasovém než ve smyslu universalisticky objektivním. Rozuměli jí tedy ve smyslu středověkého učení, jež zbavilo pohled k posledním věcem původní nadějnosti a průlomnosti. Zbýval tu pohled k věčnosti bez očekávání a bez chutění převratných změn, jimiž by byla křesťanská společnost přebudována. S konservatismem církevním šel u nich ruku v ruce konservatismus sociální. Do pražské strany se seskupili bohatší měšťané v Praze i ve mnoha venkovských městech, šlechta a univerzitní mistři. Sekularisací majetků církevních byly jejich sociální požadavky uspokojeny; dalších revolučních změn si nepřáli. Brzy se vraceli k monarchismu. Dlouho soutěžili v týchž so-

ciálních vrstvách se stranou ještě konservativnější, která se od římské církve dělila vlastně jen podáváním večere Páně pod obojí. M. Jan Rokycana, zvolený — papežem nikdy nepotvrzený — husitský arcibiskup, dosáhl však časem toho, že se tento směr s pražskou stranou sjednotil a trvalé nepřátelství Říma posílilo v pražské straně určitost ve vědomí, že kompromis s Římem musí mít své meze.

Rozhodnutí husité měli hlavní středisko v nově založeném městě Táboře, po němž se také nazývali, ač jejich strana tvořila celý svaz měst českých a moravských. Nižší šlechta a střední vrstvy měšťanské s těmi venkovany, kteří spolutvořili táboorskou polní obec [armádu], dávali táboorské straně ráz po stránce třídní. Jejich kněží a bohoslovci pokročili nad pražany téměř bezvýhradně k zásadě, že jen Písmo je zdrojem a pravidlem učení a života v církvi Kristově. Ve své konfesi z r. 1431 vyjádřili plně princip, že sám Ježíš Kristus je svrchovaným zákonodárcem církve. Pravda jeho slova musí být stále zkoumána a znovu aplikována. Tradici a církevní sněmy však neuznávali, leč by jejich výroky souhlasily s Písmem a s obyčejí prvotní církve. Odmítli úctu svatých, obrazů, ostatků, neuznávali očištěc, nekonali mše za mrtvé, nedali na postní rády církevní, zjednodušili bohoslužby a úplně do nich zavedli mateřský jazyk, což pražané učinili jen částečně. Jejich kněží konali bohoslužby v prostém šerém šatě a při večeri Páně užívali prostých nádob a kvašeného chleba. S Římem se rozešli stejně rozhodně jako s králem Zikmundem. S celou rozhodností se postavili proti vyšší šlechtě, a proti biskupům a porušenému kleru vystupovali jako Boží mstitelé. Zvolili si vlastního biskupa, Mikuláše z Pelhřimova. Měli výrazné bohoslovce, kteří promýšleli biblické učení, opíraje se o spisy Viklefovy. Přijali jeho remanenční pojetí večere Páně a pokročili v tom směru výkladem, že Kristus je při svátosti přítomen posvátně, duchovně, mocně a pravdivě, nikoli však hmotně; vždyť je od svého vstoupení na nebe na pravici Otcově, odkud přijde v oslaveném těle teprve při posledním soudu.

Vedle Viklefa a před ním, namnoze souhlasně s ním v řadě jednotlivostí, působil na táboorské myšlení i *valdenství*, zastoupené

žních Čechách mezi německými kolonisty, od nichž jistou měrou pronikalo asi i mezi český lid. Doprovádělo touhu selského lidu po lepším sociálním postavení, brojíc proti povýšenosti pánů proti bohatství kněží. Některé zprávy mluví o valdenských jako o povstalcích [1340]. Na druhé straně zamítali válku a trest smrti. Společenský řád relativisovali chválou chudoby, odmítali také nádhernu chrámů a obřadů, nevěřili v očištěc a v přímluvy svatých, necitli obrazy. Z kázání na hoře [Mat. 5—7] výtěžili Sestero nejmenších příkázání: nehněvati se na bratra bez příčiny, nevzhledati žádostivě na ženu, nepropouštět manželku kromě příčiny cizoložstva, nepřísahat, neodplácet zlým za zlé, milovat nepřátele. Papežskou církev vinili z nenáležitého spojení se státem. Když papež Silvestr přijal císaře Konstantina do církve a navzájem se od něho dal obohatit a obdařit světskou mocí [legendě o tom věřil celý středověk], byl vlit jed do církve. Valdenci odvozovali svůj původ od nezkažené církve předkonstantinovské vypravováním, že Petr Valduš žil jako současník Silvestrův, že se vzepřel spojení s císařskou mocí a udržel skupinu věrných křesťanů stranou od církve zavedené do porušení. Valdenské učení tradovala i skupina drážďanských mistrů v Praze, zvláště M. Mikuláš z Drážďan, jenž r. 1417 zemřel v Míšni jako mučedník pro kalich. I skrze ně mohly působit valdenské zásady na táboře. Brzy se však poměr změnil. Valdenci, po celá pokolení zvyklí na existenci v ústraní, našli ve vítězných táborech oporu a organizovali se nově za jejich pomoci, takže i valdenství v Německu bylo tudy posíleno.

Vedle táborů tvořili stranu jim příbuznou, ale v učení a zvláště v obřadech pražanům bližší *orebité*, zvaní tak podle návraší u Třebechovic v královéhradeckém kraji. V jejich čele stál politicky Jan Žižka. Po jeho smrti [1424] se jmenovali *sirotci*. Naopak radikálním křídlem táborů, zejména v počátcích města Tábora, tedy v letech 1420—1421, byli *chiliaisté*. Shromáždili se na Tábor, vyhlížejíce brzký konec všech věcí. V očekávání Kristova příchodu se zbavili svých usedlostí, svůj majetek složili ve prospěch celku náběhem ke spotřebnímu komunismu křesťanský motivovanému, prohlasovali úplnou rovnost všech lidí,

zejména tedy zrušení feudálních třídních rozdílů i odstranění robot a dávek pánům a kněžím, na něž obojí má dolehnout rukama věřících přísný trest za jejich hříchy. Tito chlíasté byli vydatnou složkou bojových čet tábořských v nadšeném boji s císařem Zikmundem za jeho prvního vpádu do Čech a velice přispěli k záchraně husitství před zevním nepřitelem; kompromitovali však své hnutí, i pro sociální maximalismus ostatním vrstvám národa nepřijemné, dvojitým způsobem. Ve falešném domnění, že již nastal nový věk beze hříchu, propadli někteří z nich libertinizmu [adamité, které Žižka vojensky potřel pro jejich mravní výstřelky, od odpůrců ještě zveličené]. Jiní z chlíastů vykládali večeri Páně jako pouhou památku smrti Kristovy, nevěříce, že by při ní byl Kristus nějak zvlášť přítomen. V očích všech druhých husitů, tím spíše v očích katoláků, bylo toto učení bezbožným rouháním, které zaslouží nejpřísnějšího trestu. Mezi tábory mělo jistý ohlas, nežli jejich vedoucí bohoslavci prosadili učení výše formulované. Symbolické pojetí večere Páně přijali chlíasté od francouzských emigrantů, kteří byli vypuzeni z rodné Pikardie pro svůj spiritualismus a hledali na čas útočiště v Čechách [r. 1418] jako v zemi náboženské svobody. Symbolický výklad večere Páně byl odtud zván *pikartstvem* a jméno pikart znamenalo po dvě stě let v českých zemích *nejhoršího kacíře*.

Chlíasté neprosadili na Táboře [komunistickou] praxi. Nicméně zůstalo eschatologické zaměření trvalým motivem *tábořského bohoslavi* — právě proto, že nepodlehlo chlíastu, zklamánému záhy omylným datováním očekávaného konce. Táboři žili ve vědomí, že jsou nástrojem Božího trestání zpronevěřilé církve. Posilovali se večeri Páně ve svém Božím bojovnictví. Dovedli snášet tíži boje i ztrátu života v jistotě, že Kristus vládně a Antikrist bude zničen, jak provolávali svými manifesty do dalekých končin Evropy. Tím určitější byl jejich nápor proti světu vedenému papežem a císařem. Táboři zůstali mezi husity živlem politický i sociálně nejpokrokovějším a uplatňovali vladařský nárok Kristův i v těchto oblastech. Převratnou změnu v sociálních poměrech ovšem nestačili provést ani oni. Pod tlakem poměrů doby nezralé pro zrušení třídních rozdílů vrátili se k feudál-

nímu dělení křesťanské společnosti ve tři stavy, jak toto dělení u nás rozvíjel již Štítný. Město Tábor mělo brzy své selské poddané, od nichž vymáhalo roboty a dávky, zvlášť když k tomu nutila potřeba vydržovat obec polem pracující. Tábořští kněží se zasazovali o to, aby za válečných operací byl selský lid co možná šetřen, ale docela zmírnit tvrdost války se jim nepodařilo.

Napětí mezi husitskými stranami se vyvíjelo diskusemi i válečnými srážkami. Proti zevním nepřítelům se však husité stavěli jednotně k obraně i k útoku, až přinutili katolický svět k jednání o Čtyřech pražských článcích na basilejském koncilu, když byli zejména táboři přiměli katolické biskupy, aby za rozhodčího soudce uznali Písmo a příklad apoštolské církve. Pražské články byly položeny za základ smíru mezi husity a koncilem. Ale delegáti basilejského sněmu vyzorovali napětí mezi pražany a tábory. Obratnou diplomacií dosáhli toho, že se pražané spojili s českými katolíky a porazili vojska tábořská a sirotčí u Lipan r. 1434. Tábořská vojska pozbyla ostatně obliby ve vlastní zemi, již se stala přítěží, když se dala příliš vést vojenskými cíli a klesla s původní mravní výše, zvlášť když se k ní přimísili kořistníci. Roku 1436 bylo pak jednání s koncilem dokončeno. Pražským článkům nebyla ovšem přiznána závaznost pro celou církev, jak bylo v původním programu husitů. Koncil uznal platnost těchto článků — v míře však velmi omezené — jen pro křesťany v Čechách, kteří se jimi chtěli řídit. Šlo zejména o kalich. Zeslabené pražské články zvou se nyní *kompaktáta*. Proti původním úmyslům české reformace vzniká tak prakticky osobitá česká církev podobojí, vůči Římu až na svěcení kněží samostatná, papeže koncillem zvoleného jinak nedbající, s vlastní administrativou, které určovala ráz strana pražská s Rokycanou v čele, přece však stále usilující o uznání se strany církve římské.

Táboři se drželi ještě řadu let jako zvláštní jednota politická i jako zvláštní církev, zatím co se Rokycanovi podařilo hned po Lipanech přimět sirotky ke vstupu do strany pražské. I táboři byli pak v letech čtyřicátých přinuceni, aby se podřídili sjedenovací politice husitského arcibiskupa a politického vůdce husitů, jímž se tou dobou [1444] stal Jiří z Poděbrad. Jednota husitů

a jejich věrnost kompaktátům měla být zárukou jejich odolnosti vůči trvajícím nevráživostem Říma i předpokladem pro další jednání s papežem, aby uznal pravověrnost podobojích. Roku 1452 se Jiřímu docela poddal i sám Tábor, sociální strukturou již zcela podobný ostatním českým městům s jejich zájmy hospodářskými a obchodními.

Církev Rokycanou vedená nesla na sobě zřejmé známky *kompromisu*. Touha po shodě s katolickou církví, která reformaci odmítala, srážela se se snahou vybudovat českou církev na nové základně. S římské strany byla husitská církev stále doháněna k tomu, aby se co nejvíce vracela k římským dogmatům a řádům. Římská strana pojmala kompaktáta jako krajní mez ústupků, kdežto v duchu husitství bylo rozvíjet a uplatňovat zásadu platnosti Písma nad tradicí. Husité směru pražského se s principem tradice důsledně nerozešli a byli jím znovu a znovu zatěžováni. Rokycana nebyl nikdy uznán za arcibiskupa, ač za ním stála většina národa. Kněží čeští se musili ucházet o svěcení u nepřátel husitství. Vládla únava z dlouhého boje i z duchovního napětí, do něhož uváděl husity stálý odpor katolických theologů proti husitským zvláštnostem. Češi těžce nesli, že jim byla i po vyhlášení kompaktát projedována nedůvěra jako kacířům. I po mravní stránce nastal v církvi české pokles, pochopitelný při neurčitosti v zásadách. Nedostatek kněží svěcených od biskupů vedl k snížení požadavků na jejich opravdovost, vzdělání a mravní kvality, často v křiklavém rozporu s původním očistným programem první husitské generace.

Zevní jednota poměry vynucená neznamenala jednotu *umitř*. Na jedné straně byl patrný vliv nejkonservativnějších z někdejší skupiny krajní pravice, jinde se jevil vliv někdejších táborů a vůbec směru rozhodnějšího. Zvláštní autoritu si zachoval britský viklefovec Petr Payne, zdomácnělý v Čechách a stojící mezi husitskými stranami. Od místa k místu tvořily se *hloučky a skupiny* laiků, nespokojených stavem církve podobojí, i když zůstávali v jejím rámci a uznávali mravní autoritu Rokycanovu. Seskupovali se volně kolem toho onoho kněze, jenž si získal pověst zvláštní opravdovosti a mravní výše, takže za ním

zdaleka docházeli jednotlivci, aby byli účastni jeho služeb. Šlo o kněze pražské strany, v nichž však se ozývaly tendence rozhodnějšího husitství. Takový byl Martin Lupáč, osvědčený bojovník za kompaktáta, r. 1435 zvolený za biskupa vedle Rokycany, určitý zastánce zásady, že zákon Boží převyšuje zákon lidský a nepotřebuje aprobace církevní: to je hlavní these jeho obrany kalicha, husity znovu zavedeného z poslušnosti ustanovení Kristova. Působil ve venkovských městech. Jiní chodili za knězem Jakubem do Divišova za Benešovem nebo za Janem Opočnou. Jiní byli upoutáni *klášterem vilémovským* na Čáslavsku, osazeným husitskými mnichy. Mělit i husité kláštery, byť zůstaly řídkou výjimkou. Vilémovští rozvinuli zásadu, že požívání večere Páně je akt poslušnosti zákona Kristova; i podávali — mnohým na podiv — kdekomu, i zjevným hříšníkům i bláznům, aby se tak stalo Božímu zákonu zadost. Když však vilémovští mniši začali vynucovat na poddaných sedláčích platy, pohoršili se nad jejich jednáním někteří z této skupiny jako nad nenáležitou lakotou a odloučili se od nich.

Na Moravě se shromáždil kruh horlivých vyznavačů kolem kroměřížského kněze *Štěpána* [po r. 1450], utrakvisty, jenž zvláště zdůrazňoval kněžskou chudobu a prostotu bohoslužeb; o večeri Páně pak učil, že jí má být užíváno denně, hříšný kněz však že neposvěcuje a svátost z jeho rukou přijatá nemá platnosti. Pro tuto zásadu těžce trpěli stoupenci Štěpánovi, s nímž byli vypuzeni z Kroměříže; někteří byli i upáleni. Od Štěpána se oddělili ti z nich, u nichž nabyly vlivu radikální názory o večeri Páně, bloudili pak od místa k místu, až přes mnohá příkoří dosáhli trvalého útulku v Klatovech. Odpor k nehodným kněžím zůstal výrazným znakem jejich vyznání. Popuzovali jim proti sobě věrnost a zvláště kněze, kteří se jimi cítili postüzeni. Ale neshodli se ani s Martinem Lupáčem, na ten čas farářem v Klatovech. Jinou skupinu spatříme kolem Petra Chelčického v Chelčicích.

Šlo zřejmě o skupiny nejednotné, nesoucí v sobě spíše možnosti dalšího tříštění nežli utvoření širšího společenství, jež by s horlivce různého zaměření obejalo. A přece se sejdeme s mnohými z nich v témž kruhu Jednoty bratrské.